

ikke smitter af på de straffe, der udmåles for de tilfælde, der fortsat skal bedømmes efter loven om euforiserende stoffer. Udvalget har haft lejlighed til at gøre sig bekendt med et udkast til et cirkulære fra rigsadvokaten, hvor der er fastsat nærmere retningslinjer for den tiltalepraksis, der skal følges på området for derved at sikre, at de nævnte forudsætninger for gennemførelsen af lovforslaget er opfyldt. Det fremgår af dette udkast, at udbredelse af heroin eller udbredelse af andre stoffer til et større antal tilfældige personer eller mod betydeligt vederlag eller under andre særligt skærpende omstændigheder, som f. eks. hvor modtagerne er børn, vil kunne være omfattet af § 191. Det samme gælder indsmugling, køb eller besiddelse af stoffer med forsæt til udbredelse af den beskrevne karakter. Indsmugling eller udbredelse af hash bør ifølge udkastet kun henføres til § 191, når der foreligger erhvervsmæssigt organiseret indsmugling af eller handel med hash i et omfang, der overstiger 10-15 kg. Udvalget foresætter, at § 191 kan anvendes, hvor det nævnte kvantum er noget mindre, når der er særligt skærpende omstændigheder, ligesom cirkulærudkastet kun siger, at der i sager, der drejer sig om mere end 10-15 kg, kan blive tale om at anvende § 191. Paragraffen bør altså ikke nødvendigvis citeres, når der i øvrigt foreligger formildende omstændigheder. Det fremgår endvidere, at sager, hvor der kan være spørgsmål om straf efter straffelovens § 191, skal forelægges for rigsadvokaten inden tiltale-rejsning.

Det har i udvalget været drøftet, om man helt kunne udelade udtrykket „et større antal personer“, så man derved tydeligere fik lagt vægten på „mod et betydeligt vederlag“. Justitsministeren har oplyst, at man ved den valgte formulering har ønsket også at kunne ramme personer, der foretager vederlagsfri uddeling eller overdragelse mod et beskeden vederlag med henblik på udvikling af et marked, når uddelingen eller salget er sket til et større antal personer. Det ligger derimod uden for den skærpede bestemmelses formål at ramme uddeling eller salg mod beskeden vederlag, når virksomheden foregår f. eks. i forbindelse med selskabelige sammenkomster o. lign.

og den, der udbreder stoffet selv hører til den pågældende kreds af unge.

Det har været drøftet, om det ved reglernes udformning vil være hensigtsmæssigt at skelne mellem hash og andre former for euforiserende stoffer. Justitsministeren har fremhævet, at der allerede i gældende praksis skelnes mellem, hvilket euforiserende stof der er tale om, således at reaktionerne er mildere, hvor det drejer sig om udbredelse af hash. Efter justitsministerens opfattelse bør denne retstilstand oprettholdes, og dette bør komme til udtryk i de instruktioner, der gives politi og anklagemyndighed. Justitsministeren har derimod fundet, at afgørende hensyn taler imod at undtage hash fra den foreslåede bestemmelse i § 191. Som det fremgår af det tidligere anførte, vil det gennem rigsadvokatens cirkulære blive sikret, at § 191 kun anvendes over for en erhvervsmæssig kriminalitet, der vedrører udbredelse af meget betydelige mængder hash. I betragtning af de store profitinteresser, der vil være til stede ved en erhvervsmæssig kriminalitet af denne art, har justitsministeren ment, at det ud fra almindelige hensyn til retshåndhævelsens effektivitet må anses for nødvendigt at kunne ramme udøverne med alvorlige straffe.

Udvalget har endvidere diskuteret, om det er påkrævet at placere straffebestemmelsen således, at der gives hjemmel til telefonaflytning. Justitsministeren har her fremhævet, at narkotikahandelens bagmænd med hensyn til forbrydelsens almenfarlige karakter fuldt ud kan sidestilles med dem, der overtræder andre bestemmelser i straffelovens kapitel 20, over for hvilke retsplejelovens § 750 a åbner mulighed for telefonaflytning efter dommerkendelse. Der har i udvalget fra flere sider været udtrykt betænkeligheder ved, at forslaget medfører adgang til telefonaflytning. Justitsministeren har imidlertid oplyst, at adgangen til telefonaflytning vil blive benyttet med største tilbageholdenhed, og han er enig i, at spørgsmålet kan drøftes på ny, når loven optages til revision. Udvalget lægger vægt på, at der i tiden, indtil loven tages op til revision, søges tilvejebragt et erfaringsgrundlag, der nærmere kan belyse, om det fortsat vil være